

Ministres. Deri er jeg fuldkommen enig, undtagen naar Loven bestemmer anderledes. Men naar Loven udtrykkelig siger, at Søværnet og Hæren ikke komme ind under de almindelige Bestemmelser, naar de ere undtagne fra Omraadet af den almindelige Lønningslov, saa forekommer det mig, at, er der Mangel paa Afgtelse for de almindelige Love, saa er det hos den ærede Taler og ikke hos mig, thi den ærede Taler har ganske overseet, at, hvis det bliver Landets Lov, er Krigsministeren netop sat i en anden Stilling, overfor Finansministeren med Hensyn til disse Forhold, end de andre Ministre ere det. Her er nemlig slet ikke Tale om Anviisningsvæsenet. Det, som Lønningsloven taler om, er Dpgjørelsen af, hvad der tilkommer Enhver, og saa siger Loven, at derfra undtages de Embeds- og Bestillingsmænd, som høre under Militaivæsenet. Det vil sige, at Dpgjørelsen af, hvad der tilkommer disse Embeds- og Bestillingsmænd, under Krigsbestyrelsen, ligger hos Krigsministeren eller Marineministeren uden Forhandling med Finansministeren, hvorimod, naar det gjælder Dpgjørelse af, hvad der tilkommer f. Ex. Embedsmænd under Justitsministeriet, saa ligger Dpgjørelsen hos Finansministeren. Det er Forffjellen, og den ærede Taler synes ganske at see bort fra, at det er ved en Lov, der er kun eet Aar gammel, at denne Forffjel er bleven etableret. Men hvor Loven ikke giver Krigsbestyrelsen Medhold, vil den ærede Taler aldrig finde, at der er nogen som helst Banffelighed enten hos Krigs- eller Marinebestyrelsen ved at underordne sig de almindelige Love, og naar det ikke var, fordi jeg tog denne lille Bestemmelse au serieux i den Mening, at den skulde efterleves, saa skulde jeg ikke have spildt tre Ord paa den, men det er, fordi den, naar den bliver Lov, maa efterleves af Krigsbestyrelsen, at det bliver en alvorlig Sag. Dersom man tager den som den ærede Taler og som den ærede Ordfører (Magus) og som den ærede Formand for Udvalget (Brock) som en Ting, der ikke har praktiff Betydning, det vil sige, som en Lovbestemmelse, der ikke har nogen eller kun liden Betydning, saa har man Ret, saa kan man berolige sig ved Bestemmelsen, som den er,

men naar en saadan Bestemmelse skal efterleves og da vil volbe store Banffeligheder, saa er det Afgtelse for Loven og ikke Ringagt, der udtaler sig i de Betænkeligheder, jeg har fremsat. Jeg forstaaer virkelig ikke, at man kan vedblive saaledes efter gammel Skik at udfaste Tvivl om Krigsbestyrelsens og Marinebestyrelsens Stilling overfor Loven, saaledes som den ærede Taler har gjort. De staae fuldkommen eens med de andre Bestyrelser, men de staae heller ikke ringere. Den ærede Taler har meent, at Detailanviisningen og alt Sligt var naturligtvis undtaget; med Hensyn dertil forholdt man sig forffjelligt. Altsaa, uagtet den omtalte Bestemmelse om Anviisningsvæsenet i Almindelighed, — som jeg maa bemærke er fremkommen med Samtykke fra Krigsbestyrelsen i den Tid, jeg har forestaaet den — maatte det, efter den ærede Talers Dpfattelse, betragtes som en Selvfølge, at med Hensyn til Detailanviisningen kunde man admittere visse Afvigelser fra den almindelige Regel, men hvad er det da her, der handles om? Der handles jo netop om den allerstørste Detail. Jeg maa bede det ærede Thing erindre, at her slet ikke er Tale om Principspørgsmaal, ikke om de store Træk, men om Enkeltheder med Hensyn til Beregning og Udbetaling. Det er netop den yderste Detail, med Hensyn til hvilken denne Forhandling skal finde Sted mellem Krigsbestyrelsen og Finansministeriet. Det er ikke engang Tilfældet med Hensyn til de civile Ministerier, som langtfra ikke have den Detail; de skulle ikke conferere med Finansministeren, eller, rettere sagt, Finansministeren skal ikke paa deres Vegne og efter Forhandling med dem bestemme Enkelthederne med Hensyn til Beregning og Udbetaling m. m. Det er der slet ikke Noget om i den almindelige Lønningslov. Han skal kun opgjøre Lønningerne. Men her er en Detail, som slet ikke findes i de civile Ministerier, som forresten heller ikke vilde betyde meget der, fordi Detaillen for de civile Ministerier er for Intet at regne i Sammenligning med de militaire Ministerier — det er denne Detail, med Hensyn til hvilken den ærede Taler indrømmer, at den burde man overlade til de militaire Ministerier selv, det